

Sygn. akt I PK 219/05

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa D. G. - Firmy "E." w R.

przeciwko W. C.

o zapłatę,

i z powództwa wzajemnego W. C.

przeciwko D. G. Firmie "E." w R.

o zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2006 r.,

kasacji pozwanego - powoda wzajemnego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu

Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.

z dnia 28 grudnia 2004 r., sygn. akt IV Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2004 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T., na skutek apelacji powoda i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w T. z dnia 26 sierpnia 2004 r., oddalił apelację powoda wzajemnego W. C., natomiast uwzględnił częściowo apelację pozwanego wzajemnego Firmy „E.” D. G. w R. w ten sposób, że zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w pkt II - zasądając od pozwanego wzajemnego Firmy „E.” D. G. w R. na

rzecz powoda wzajemnego W. C. tytułem wynagrodzenia kwotę 3641.14 zł brutto z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2002r. do dnia zapłaty.

Kasację od wyżej wymienionego wyroku wniósł pozwany powód wzajemny W. C. zarzucając powyższemu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa materialnego – w szczególności art. 6 k.c., art. 8 i art. 78 § 1 k.p. w związku z art. 322 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazał potrzebę wykładni art. 78 § 1 k.p. w związku z art. 322 k.p.c., bowiem w jego ocenie istnieje konieczność korygowania takiej linii orzeczniczej sądów pracy, która polegać by miała na premiowaniu celowo niewłaściwego ewidencjonowania przez pracodawców ilości pracy wykonywanej przez pracowników, w szczególności w systemie wynagrodzeń prowizyjnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać, iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c.), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania

kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określone w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu nie czyni zadość zamieszczone w kasacji, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie lakonicznie sformułowanej opinii skarżącego, iż „istnieje potrzeba korygowania takiej linii orzeczniczej Sądów pracy, która polegać by miała na premiowaniu celowo niewłaściwego ewidencjonowania przez pracodawców ilości pracy wykonywanej przez pracowników”, co uzasadnia w niniejszej sprawie dokonanie wykładni art. 78 § 1 k.p. w związku z art. 322 k.p.c. W uzasadnieniu kasacji przedstawiona argumentacja jest w istocie polemiką z ustalonym przez Sądy stanem faktycznym w niniejszej sprawie, która jednocześnie nie wskazuje na czym polegało w danym wypadku „rażące” i „nie budzące wątpliwości” naruszenie konkretnych przepisów prawa. Ponadto ogólne wskazanie przez skarżącego na rzekomą potrzebę wykładni art. 78 § 1 k.p. w związku z art. 322 k.p.c. przez jednoznaczne stwierdzenie, iż pracodawca wykorzystując silniejszą pozycję, tak reguluje obowiązujące u siebie zasady obliczania wynagrodzenia, aby pracownik nie mógł ustalić faktycznie przysługującego mu wynagrodzenia z wykonaną pracą, nie może uzasadniać rozpoznania kasacji w sytuacji, gdy w uzasadnieniu kasacji skarżący nie podjął nawet próby wykazania, że na gruncie obowiązującego porządku prawnego realnie istnieje potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawnych (budzących poważne wątpliwości, ich rozstrzygnięcie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądowym), a przy tym ma ono istotne znaczenie dla prawidłowego załatwienia rozpoznawanej sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.